

directeur of alles in orde kwam; want neef was doodsbenauwd dat er op 't allerlaatste iets in de war zou zijn: bij tante Loe moest je altijd op onaangename verrassingen bedacht zijn. Hij, die nooit van haar gehouden had, was er juist voor op moeten drajen om jarenlang haar zaakjes te beredderen!

Hij dronk koffie bij een ongehuwden broer van zijn vrouw. Die had vroeger uit medelijden tante Loe enkele malen bezocht en vaak hatelijken heden van haar te verduren gehad. Maar nu wou hij toch wel mee ter begrafenis; want als ambtenaar hield hij van de plechtigheden des levens, zoals doop, huwelijk en begraafing. Hij zou er echter ook maar geen cylinder voor opzetten, verklaarde hij, toen hij zag dat neef Bert een slap hoedje had.

De koffie was wat vroeg, omdat de volgkoets hen om half-één zou afhaken. Maar om tien minuten vóór één zaten zij nog te wachten.

„Tante is in de sneeuw blijven steken,” opperde de zwager.

„Als ze maar niet schijndood was,” zei neef. „Ze is in staat om me op 't laatst nog te foppen.”

Toen besloten ze om de koets tegemoet te gaan, of in elk geval te voet naar de begraafplaats. Heimelijk zat neef in groten angst, dat er nu heus iets tussenbeide was gekomen: een wiel van de lijkkoets gebroken; of iets niet in orde met de toestemming tot begraven; ja, hij wist zelf niet wat. En hij wilde weer niet te laat naar zijn woonplaats vertrekken. Er wachtte nog genoeg gezeur met de verdeling van het erfenisje, dat in driën moest en waar hij zelf nog de kleinste portie van kreeg, hoogstens duizend gulden.

Zo wandelden ze beiden op langs de stadssingels die zwaar onder de sneeuw lagen in den stillen grijzen wintermiddag. Opeens, in de verte, een zwarte koets met twe paarden in draf.

„Daar komen ze!” zei de neef verheugd.

Hij ging midden op den rijweg staan. De koetsier hield de paarden in; de rouwbediende sprong achter van den wagen af. De mannen begrepen ook al dat ze deze twe heren moesten hebben. In een paar woorden was alles opgehelderd; de rit van de lijkkoets was door de sneeuw wat vertraagd.

„Goddank,” zei de neef. „Daar gaan we. Och, die tante Loe! Hoe jammer dat ze 't zelf niet alles kan meemaken.”

De zwager grinnikte wat achter zijn snor.

In draf ging het door een achterbuurt de stad uit, tot bij 't fort de Halve Maan. De wagen reed stapvoets; op den weg stonden mannen in 't zwart. Zij passeerden de lijkkoets.

„Dat is de wagen van tante,” fluisterde de zwager.

Hun rijtuig keerde en kwam nu achter de lijkkoets te rijden, stapvoets naar den ingang der begraafplaats. De wagen hield stil. Door een wak